

פְּרֻשֵׁת עֵינַי חַמְד

יִצְחָק אֶלְעָזָר ע"י בֵּית הַכְּנִסַּת שְׁכוּנַת עֵין חַמָּה - אֲבִישֶׁרֶת צִיּוֹן

נִיתֵן לְהַקְדִישׁ אֶת הָעֶלּוֹן לַע"נ, רְפוּאָה, הַצְּלָחָה, זְוֹג הַגּוֹן וְכו'

פְּרֻשֵׁת וְאַתְחַנֵּן - הַחֶק שְׁמַעְבֵּר לַחֶק

"וְעִשְׂתִּי הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב"

הדין, הגבורה שבוויתור. זהו היעד אליו חייב האדם היהודי לחתור.

חובת ה"וְעִשְׂתִּי הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב" הייתה תמיד נר לרגלי שומרי חוק הנאמנים ביותר. כדי להמחיש עד היכן כוונת הכתוב- מספרת הגמרא (בבא מציעא פג ע"א): רבה בר בר חנה שברו לו הסבלים חבית יין. נטל מהם את גלימותיהם, כדי להיות בטוח שישלמו לו את הנזק שגרמו לו. הופיעו הסבלים לפני רב (מגדולי האמוראים) ותבעו את רבה בר בר חנה לדין.

אמר לו רב לרבה בר בר חנה: "השב להם את בגדיהם!" אמר לו: "וכי כך הוא הדין?" השיב לו רב: "כן! הכתוב אומר: 'לְמַעַן יִתְּלַךְ בְּדֶרֶךְ טוֹבִים'" (משלי ב, כ). החזיר להם רבה בר בר חנה את בגדיהם. המשיכו הסבלים וטענו: "עניים אנחנו וטרחנו כל היום. אנו רעבים ואין לנו ולא כלום". ציווה עליו רב: "שלם להם את שכרם!" ושוב שאל רבה בר בר חנה: "וכי כך הוא הדין?" השיב לו רב: "כן! שנאמר 'אֶרְחוּת צְדִיקִים תְּשֹׁמֵר'".

לפי הדין חייבים היו הסבלים לשלם את דמי החבית לרבה בר בר חנה. כפי המוזכר שם בתלמוד, התרשלו הפועלים בהעברת החבית. אולם, רבה בר בר חנה הבין שהתורה דורשת ממנו לנהוג לפניו משורת הדין. והוא נהג כן בלא לערער על דברי הרב.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הרעיון המרכזי בפרשיות אלו, הרעיון החוזר ונשנה ללא הרף, מובא בפסוקים: "וְעִתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע אֶל הַחֲקִים וְאַל הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אֶנְכִי מְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחֲיוּ וּבְאֵתְכֶם וּיְרַשְׁתֶּם אֶת הָאָרֶץ". וכן אומרת התורה בהמשך: "וְשִׁמְרַתְּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִצְוֹתַי". אלו שתי דוגמאות. שתיים מני רבות.

והנה, בצמוד לאחת האזהרות הללו (ו, יז) אנו מוצאים את המילים הבאות: "וְשִׁמְרַתְּ לְכֹאֲרָה, שְׁשִׁמִּירַת הַחֻקִּים הַמוֹזְכֵּרֶת בַּפְּסוּק הַקּוֹדֵם עֲדִיין אִינְה עִשְׂיִית הַיִּשֶׁר וְהַטּוֹב. מֵהוּ אַפּוֹא, הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב" הזה, שגם מערכת החוקים המקיפה לא זכתה לתארו?

מגלים לנו חז"ל- זהו חוק שהוא מעבר לחוק. זוהי הפשרה לפניו משורת הדין. מסביר הרמב"ן: "ועתה יאמר גם באשר ללא ציווך, תן דעתך לעשות הטוב והישר בעיניו, כי הוא אוהב הטוב והישר. וזהו ענין גדול". דהיינו- החוק הוא הבסיס, המסגרת. בלעדיו תתפורר החברה והיחיד יהיה נתון בה למרמס. חוק התורה יוצר גם סדר ואיזון בחיי הפרט בישראל. על כן חוק זה הוא חובת הכל. חובה שאין להתחמק ממנה. אולם נשמת החוק, ביחסים שבין אדם לחברו, היא הפשרה לפניו משורת

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
חגי פרזול וב"ב
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
איילת בת נעמה
תומר בן רונית
עידן בן רבקה
ניסן משה בן חנה
יצחק אריאל בן טובה
הודיה בת לבנה
ארז בן שושנה
ציון ומאיר אברהם וב"מ
עמית בן רבקה
ליאור יהושע סומך וב"ב

זווג הגון וכשר במהרה

אורית בת רחל
סיון בת אסתר
אילנה בת רוחמה
רונית בת סימי
שמעון בן בייה כלימה
אורן בן אסתר
אילן בן ג'ולייט
חגית בת גילה חיה
מירב בת שרה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי
שמואל בן אסתר זרי
נשלי בת יונית
רחל מרים בת יהודית
כרמית בת יהודית

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורגיה
הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא
הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
יהודה אריה בן רחל ברכה
תמר פורטונה בת מיסה
נעם יצחק בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
ימנה ניזרי בת טסה-
מרדכי ניזרי בן פרוחה-
רחל בת זוהרה
בנימין בן יקוט
עדי בת רונית מסעודה וילדיה
גילה חיה בת אקבאל -
אביחי בן אסתר
אסתר בת סוליקה
דניאל בן עדי
דניאל בן מיה
רוית בת צילה
ציון בן סאלח
אורה בת אסתר
כל עם ישראל

24/07/2010		י"ג אב תש"ע	
פרשת ואתחנן			
הפטרה: "נחמו נחמו"- ישעיהו פרק מ'			
ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:07	20:17	21:12
ת. אביב	19:25	20:15	21:09
חיפה	19:28	20:18	21:12
ב. שבע	19:25	20:15	21:09

שואל ומשיב בהלכה – התר ואסור

? שאלה:

האם אדם שמשמש בקמח חייב לנפותו? ומה הדין כאשר נמצא הקמח מתולע?

! תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: הקמח, המשמש לאפיית הלחם ומוצריו, עובר דרך מערכת צנרת ארוכה ומפותלת ונארז בשקים אטומים. מסלול המהווה כר פורה לגידול תולעים. חובה על כן, לבצע ניפוי קודם השימוש ולשמור על תנאי היגיינה קפדנית במהלך אריזת הקמח, אחסונו ושיווקו. ניפוי הקמח חייב להיעשות בנפה, שתבטיח שלא יעברו דרכה תולעים, והיא הנקראת "נפת משי". חובה לנפות את כל כמות הקמח ואין להסתפק במדגם בלבד. כאשר מנפים את הקמח היטב ונמצא חלקו מתולע, השאר, המנופה, מותר באכילה בלא פקפוק. כאשר מאחסנים את הקמח המנופה במקפא - ניתן להשתמש בו ללא הגבלת זמן. אך כאשר מניחים אותו בחוץ, ובפרט בימי הקיץ חמים, אף שניפה את הקמח, כעבור מספר ימים, יש לנפותו שוב.

מדוע התענה ה'חפץ חיים'?

להלן סיפור מופלא, שהובא בספר "שאל אביך ויגדך", שיש בו כדי ללמדנו רבות כיצד הייתה השקפת רבותינו על החיים ומה חשוב באמת. לעיתים אנו רודפים אחר השגת הממון ונראה בעינינו כצורך קיומי, אולם רבותינו מחשבתם הייתה שונה בתכלית השינוי. על כך סיפר הגאון רבי שמעון שוואב זצ"ל: "דרכו של ה'חפץ חיים' הייתה להתענות תענית- חלום והיה נוהג לספר לאנשי ביתו מה החלום, אשר חלם אשר בעקבותיו נאלץ להתענות. פעם סיפר הצדיק כי חלם שהוא נעשה עשיר... ועל כן התענה על זה, כמנהגו, תענית חלום. תמהו אנשי ביתו ושאלוהו: "כלום על חלום כזה, שנעשה עשיר, צריך לצום?"

ענה להם הרב: "ממה נפשך' עליי לצום. שהרי אמרו חז"ל- שאין חלום בלא דברים בטלים'. אם ה'דבר הבטל' בחלום הוא מה שחלמתי שאהיה עשיר- בהכרח שהרהרתי בלבי שאני חומד להיות עשיר, שהרי החלומות הולכים אחר הרהורי הלב. ואם כן, עליי להתענות משום שלא יאה לאדם זקן כמוני להרהר ברצון להיות עשיר. אלא מאי, לא הרהרתי ביום על הרצון להיות עשיר וממילא אין זה 'דבר בטל' בחלום שאהיה עשיר, אלא שכך נגזרה גזרה 'שרבי ישראל מאיר יהיה עשיר...' אם כן, בוודאי שעליי לצום לנוכח גזרה נוראה זו!"

ממה יש להתבייש

בספר "חסידי מספרים" מובא סיפור מופלא על האדמו"ר רבי יעקב אריה מראדזימין זצ"ל, שהיה עני מרוד בימי רבנותו בריטשבל, אך היה שמח בחלקו. ברוב עוניו לא היה בידו לקנות כובע לראשו, על כן היה מכסהו בעלה של כרוב כדרך האיכרים העניים. פעם פגש בו אחד ממקורביו וראהו מהלך והכרוב על ראשו כשהוא שמח וטוב לב. תמה ושאל את הרב: "כלום אין הרב מרטשבל מתבייש בדלותו?" תמה אף הרבי לשאלתו והשיב: "וכי למה אתבייש בה, כלום גנבתיה ממישהו?".

קריאת קרדע

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו במימון העלון. כפי הידוע, עלוננו מודפס בכ-5000 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון – במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!

לצערנו הרב התרומות פחתו בצורה משמעותית וישנו חוב ניכר לבעל הדפוס. ניתן כמובן לתת מכספי מעשרות

היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 10-678-027989/58

(הישיב הראשון בהפקדה בבנק לאומי)

מנויים:

לקבלת העלון חנם
ב- email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדישת העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0506-615031
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל" 054-7646633

הגאון הרב נפתלי צבי יהודה ברלין הידוע בכינויו "הנציב מוולוז'ין" זצ"ל: נולד במיר בשנת תקע"ז (1817). נפטר בוורשה ב-י"ז באב תרנ"ג (1893). חי כ-76 שנים. שימש כראש ישיבת "עץ חיים" בוולוז'ין. תחת הנהגתו התפרסם שמה של הישיבה ולמדו בה יותר מארבע מאות תלמידים! ובמשך כ-38 שנים העמיד אלפי תלמידי חכמים אשר הגיעו מכל התפוצות. מגדולי התורה במזרח אירופה. חבר פעיל בתנועת "חיבת ציון".

בזקנותו ביקש למנות את בנו, ר' חיים (ששימש כרבה של מוסקבה) כראש הישיבה במקומו אך בעקבות התנגדות של מספר תלמידים (אשר ביקשו לראות את הרב חיים סולובייצ'יק כראש הישיבה) והלשינו לשלטונות על "תפקודה הלקוי" של הישיבה. בעקבות כך החל בהתערבותו שר החינוך הרוסי בענייני הישיבה. הנציב הסכים ללימוד השפה הרוסית מחוץ לכותלי הישיבה, בתנאי שהדבר יעשה ע"י מורה ירא שמים, אך שר החינוך דרש שלא ילמדו יותר מ-10 שעות במשך היום, שלא יהיו לימודים בערב, שילמדו לימודי חול ברוב שעות היום (משעה 09:00 ועד 15:00), ושכל צוות הישיבה יהיה בעלי דיפלומות. הגאון לא הסכים לדרישות ובשבט ה'תרנ"ב הישיבה נסגרה. התמוטטות מפעל חייו (עליו שקד במשך 38 שנים), והדאגה הרבה בשל החובות הכבדים של הישיבה (כ-9,000 רובלים) השפיעו על מצב בריאותו שהידרדר ומנע ממנו לממש את רצונו לעלות לארץ ישראל וכעבור כשנה וחצי בשנת ה'תרנ"ג החזיר את נשמתו לבורא. על שמו נקרא קיבוץ "עין הנציב" בעמק בית שאן.

אביו: ר' יעקב. **נשותיו:** בתו של ר' יצחק (ראש ישיבת "עץ חיים" בוולוז'ין- בגיל 13 זווג ראשון). הרבנית בתיה מירל (בתו של ר' יחיאל מיכל הלוי אפשטיין בעל "ערוך השולחן"- נשאה בזיווג שני כשהוא בן 50).

ילדיו: ר' חיים ושתי בנות (מזיווג ראשון). ר' מאיר, ר' יעקב (מזיווג שני).

מתלמידיו: חיים (בנו), מאיר בר אילן (בנו), ר' אברהם יצחק הכהן קוק (ראי"ה), ר' איסר זלמן מלצר. **מספריו:** **אגרות הנציב** • **ברכת הנציב** • על המכילתא • **העמק דבר** • על התורה • **העמק שאלה** • ביאור על שאילתות של רב אחאי גאון • **מרומי שדה** • חידושים על הש"ס ופירוש לשיר השירים • **משיב דבר** • שו"ת.

כאשר הרב הוציא לאור את ספרו "העמק שאלה" על ה"שאלות", עשה משתה והזמין אליו כמה תלמידי חכמים. משנתאספו כולם, אמר להם: "בודאי תמהים הנכם מדוע מצאתי לנכון לערוך משתה זה. הבה ואבאר לכם פשר הענין: בילדותי התקשיתי בלימודי, ולמעשה נחשבת בין התלמידים החלשים. יום אחד שמעתי איך שאבי מסיח את צערו בפני אמי, ואומר לה: "כל ימי קיוויתי שנפתלי צבי יגדל כתלמיד חכם גדול, אולם כפי הנראה הוא לא יכשר לזה. לאור מצבו הלימודי היום, יתכן שיהיה בעל מלאכה טוב ועוסק בצרכי ציבור – אולם לא נראה שיהיה תלמיד חכם כפי שקיוויתי. אקח אותו לקצב כדי שלפחות ילמד מקצוע בו יוכל לעסוק

למחיתו". כאשר שמעתי את הדברים, סיפר הנציב, "נגע צערו של אבי ללבי. באותה שעה החלטתי החלטה נחושה להשתדל ולהתאמץ מאד בלימוד התורה, מתוך שאיפה יוקדת לעלות ולהתעלות בתורה. פרצתי אל תוך החדר שבו שוחחו הורי, הודעתי להם את החלטתי, ובאותו יום ואילך השתדלתי בכל כוחי, וב"ה ההצלחה אכן האירה לי פנים".

"אם תשאלוני", המשיך הנציב ואמר, מה הקשר בין הסיפור הזה לבין שמחת המצווה שלנו? אסביר לכם. נתאר לעצמנו מה היה קורה אלמלא קבלתי על עצמי אז עול תורה. הייתי חי כיהודי טוב, חייט או נגר, וכמובן גם הייתי קובע עתים לתורה. כאשר היה מגיע היום בו הייתי מתבקש בבית-דין של מעלה, ונשמתי הייתה עולה לשם, היו שואלים אותי: 'קבעת עתים לתורה?' ואני כמובן הייתי משיב בחיוב ומפרט את סדר יומי. הייתי אומר שטרוד הייתי בפרנסתי ובמעשי חסד שונים, אך בשארית הזמן כמובן קבעתי עתים לתורה ואז היה הקב"ה מעמיד בפני את הספרים: 'העמק שאלה', 'מרומי שדה' ו'העמק דבר', והיה אומר לי: "את הספרים האלה יכולת לחבר! מדוע לא עשית זאת?". אוי לה לאותה בושה! על כן גדולה שמחתי על שנשאני לבי ועל שהחלטתי שאני יכול ומסוגל לגדול בתורה. החלטה זו היא שרוממה אותי, העלתה אותי, בזכותה העפלתי במעלות התורה והיא שהביאה אותי עד הלום".

על שקדנותו של הגאון בתורה יעיד הסיפור המופלא הבא: בהתרגשות מיוחדת עמלו בני משפחת הנציב בוולוז'ין בהכנות לקראת חג הסוכות הממשש ובא, שהרי בחג ישבות עימהם החתן הטרי שנשא את נכדתו של הנציב, הלא הוא הגאון העצום, בחיר תלמידי ישיבת וולוז'ין, הרב חיים סולובייצ'יק. הסעודות עברו בהתרוממות רוח, דברי תורה חריפים נשמעו על השולחן והשמחה הייתה רבה. במהלך הסעודה צצה ועלתה שאלה חריפה בלימוד. הנוכחים אימצו את מוחם על מנת למצוא תירוץ ולא עלה בידם. בסיום הארוחה נפרד ר' חיים ממארחיו והלך לסוכות.

בשעה 4:00 לפנות בוקר באו לסוכתו והעירו אותו בדחיפות- "הנציב ב קורא לך לבוא אליו". ר' חיים נבהל שמא קרה משהו לנציב, שהיה כבר זקן מופלג, ולכן התלבש ורץ במהירות. כשנכנס לסוכתו של הנציב ראה אותו יושב וסביבו ספרים רבים והוא שקוע בלימוד. תחושת הקלה מילאה את ליבו של ר' חיים. כשראה אותו הנציב שמח ואמר לו, כי מצא תירוץ לקושייתם מהערב. ר' חיים שמח וענה כי רק יברך ברכות התורה ומיד יאזין לתירוץ. הנציב בשמיע זאת הרצין, פרץ בבכי, ואמר: "לזאת לא פיללתי, שנכדתי תתחתן לאברך שבשעה 4:00 בבוקר עוד לא בירך ברכות התורה!".

בעיר ברדיטשוב, עירו של הצדיק המפורסם, רבי לוי יצחק, דברו הכל אודות המרתף המסתורי, הנמצא בחדרו של הצדיק. איש לא ידע מה מסתתר בתוכו ולמה הוא משמש. שתי דלתות קטנות היו לו: אחת פנתה אל הרחוב, ואחת אל החדר הפנימי. מפתחות המרתף היו תמיד ברשותו של הצדיק, והוא לא נתנם לאיש. אנשי העיר ידעו רק שמדי פעם בחצות הלילה נכנס הצדיק לבדו אל המרתף, ומנורה מאירה את דרכו. מה עשה שם הצדיק? איש לא ידע לספר בדיוק. היו שסיפרו, שכנראה הצדיק לומד שם תורת הנסתר והקבלה. והיו אנשים, שסיפרו, שכנראה אליהו הנביא נגלה אליו ולומד עמו במרתף סודות התורה. משום כך נקרא המרתף בפי הכל "המרתף הקדוש".

באותם ימים חי בברדיטשוב איש עני ואביון ושמו יוסף, שהיה מתפרנס בדוחק מעבודות סבלות. אשתו הייתה אישה חולנית מאד, אשר מדי פעם תקפוה כאבים בגרונה וגרמו להתפרצויות שיעול חזקות. כדי להקל על כאביה ומחלתה הייתה שותה כוסות תה רבים. ערב אחד אזלו התה והסוכר בבית. יוסף, שהיה עייף מעבודת היום הקשה, קרא "קריאת שמע", עלה על מיטתו ונרדם. אך אשתו לא יכלה להירדם. השיעול מנע ממנה לישון. והנה לפתע נשמעו נקישות על דלת הבית. "מי שם?" שאלה בבהלה. היא רצתה להעיר את בעלה, אך נתקפה שיעול חזק עד שכבדה עליה הנשימה. האיכר, שנקש על הדלת, נכנס לבית ובקול אמר: "ערב טוב!". לראשו היה כובע פרווה גדול, ומטפחת עטפה את פניו, והוא היה לבוש מעיל פרווה ונעול מגפיים גדולים. בשפה הרוסית מעורבת במילים באידיש אמר לה: "קר מאד בחוץ. בכל העיר כבר חושך, רק כאן ראיתי אור, לכן נכנסתי. אבקשכם להרשות לי להכין כוס תה ולהתחמם מעט". ובלי להמתין לתשובה הוציא האיכר מתרמילו חבילת סוכר וחבילת תה, ולאחר מכן הדליק את התנור וחימם מים והכין כוס תה חם עבורו ועוד כוס הגיש לה. התה החם החיה את נפשה וגם השיעול פסק.

האיכר יצא מהבית מבלי שהיא הרגישה בכך, והיא חזרה ונרדמה. כאשר התעוררה, לא זכרה האם שתיית התה בלילה הייתה חלום או מציאות. אך על השולחן מונחות חבילת הסוכר וחבילת תה. אכן, לא חלום היה זה, אלא עובדה. האיכר שכח לקחת את התה והסוכר, שהביא עימו. כשהתעורר בעלה יוסף, ספרה לו את הדבר, והם התפלאו מאד. כאשר בעלה פתח את חבילת התה, ראה, והנה מונחים בה עשר מטבעות כסף. איכר פשוט לא ישאיר חבילה ועוד כסף בתוכה! לא יתכן! כנראה, אליהו היה זה שבא אלינו, חשבו שניהם. עוד באותו בוקר לאחר תפילת השחרית סיפר יוסף לחבריו, איך הקב"ה שלח להם על ידי אליהו הנביא בדמות איכר חבילות סוכר ותה וכסף.

אם חושבים אתם, שבכך יסתיים הכל, אינכם אלא טועים. האיכר הפלאי, החבוש כובע הפרווה, הופיע בביתה של חנה האלמנה עם יתומיה המסכנים, ופעם אחרת בביתו של רפאל העני – ובכל מקום שהופיע – שכח בבית חבילה עם מזון וכסף. סיפורי נפלאות התפרסמו בעיר על המושיע הפלאי – אליהו הנביא הלבוש בגדי איכר גוי. אולם, הסיפור המרשים ביותר היה של נפתלי. הוא היה עגלון ככל בעלי העגלה בזמנו-עני ואביון. כל רכושו היה עגלה עם סוס, שעל ידיהם בקושי באה לו פרנסתו. למרות עוניו וסבלו לא רצה ליהנות מנדבות ומתנות של אנשים. יהודי פשוט היה, בעל האמונה וביטחון בה', והיה מסתפק במועט ושמח בחלקו.

מדי פעם, כאשר אשתו התלוננה על מצבה הקשה ועל המחסור הרב בביתו לא נכנע נפתלי. "ראי", היה אומר לה, "השם יתברך, הרי יכול לתת לנו פרנסה בהרחבה ועושר, נכון? ואם הוא אינו נותן לנו, כנראה אין אנו צריכים יותר. ואם ניקח מתנות ונדבות מבני אדם הרי זה כאילו אנו אומרים לקב"ה: למרות שאתה, אבינו שבשמים, אינך רוצה לתת לנו, אין אנו מתים ברעב, חלילה, אלא אנשים רחמנים עוזרים לנו גם בלעדיך! האם אין זו עבירה לחשוב כך?!". "צדקת", הייתה אשתו מסכימה עימו. ואכן הם הסתפקו במועט ושמחו בחלקם. כאשר קרבו ימי הפסח, החלו לחסוך מעט כסף, כדי לקנות מצות ויין לחג. כמו כן קוּוּ, כי תהיה להם עבודה רבה: הובלת חֶמֶר לתנורים לבתי היהודים לכל הצרכים, אלא שבדיוק אז נפל הסוס ומת, ונפתלי נותר ללא פרנסה. כשנודע הדבר לאנשי הקהילה, החליטו למסור לנפתלי סכום כסף מהכספים, שנאספו לפסח עבור עניי העיר, כדי שיוכל לקנות לו סוס אחר. אך להפתעתם, כשבאו למסור לו את הכסף, סירב לקבלו ואמר להם, כי אינו רוצה ליהנות ממתנת אנשים, רק ממה שהקב"ה ייתן לו. ואפילו לקחת את הכסף כהלוואה סירב, כי אמר, שהרי מעבודתו לא יהיה לו כסף להחזיר את ההלוואה. בינתיים יצאו נפתלי ואשתו מחוץ לעיר וחפרו באדמה, מלאו שקים בחמר לתנורי היהודים ולקחו אותם על גבם העירה, כדי למכרם.

כאשר נודע הדבר לרבי לוי יצחק מברדיטשוב, שלח לקרוא לנפתלי. פנה אליו הצדיק: "דע לך כאשר אדם נמצא במצב של עוני וחוסר כל, מצווה עליו לקבל מכספי צדקה. כיצד יוכלו העשירים לקיים את מצוות הצדקה הגדולה כל כך? הנה, קח לך כסף כדי שתוכל לקנות סוס אחר". סיים הרב והושיט לו את הכסף. אך העגלון לא הסכים לקבל ואמר: "האם כבוד הרב לקח ממני את הסוס? אם כן, מדוע צריך הרב לשלם עבורו? רוצה אני, כי זה שלקח ממני את סוסי יזמן לי עבודה טובה או מציאה כשרה, שעל ידי כך אוכל לקנות סוס אחר. הקב"ה אינו זקוק שהרב הקדוש ישלם את חובותיו. אם הרבי יראה לי, שכתוב בתורה, שעני חייב לקחת צדקה, כשם שעשיר חייב לתת צדקה, מיד אשמע בקולו".

בראות הצדיק את אמונתו ואת בטחונו בהשם, ברכו ואמר: "יהי רצון, שה' ישלח לך מציאה כשרה". וכך חזר הוא לביתו. הוא ואשתו המשיכו לצאת ולחפור חמר ולהעמיסו על כתפיהם. לאחר מספר ימים באמצע הלילה, והנה נקישות בחלון ביתו של נפתלי. בפתח עמד איכר, כובע פרווה גדול מכסה את ראשו ועל חלק מעיניו, ומעיל פרווה על גופו ועל גבו חבילה גדולה של עצים. מיד בהיכנסו פנימה השליך את העצים ארצה ואמר: "קנה ממני את החבילה הזאת בזול" – "אין לי כסף", ענה נפתלי. "תן עבורם שק חֶמֶר. תמורתו אקבל שכר מבית המרזח. מחר אבוא לקחת את שק החמר. בינתיים הנך יכול להשתמש בעצים כרצונך". האיכר הלך ולא חזר למחרת. גם לא בימים שלאחר מכן. כאשר החל נפתלי לאסוף את גזרי העצים, שהיו על הרצפה, נפלה מביניהם שקית. וכשפתח את השקית, עמד נדהם כולו: השקית הכילה מאה וחמישים רובל. סכום עצום!

כולו נרעש רץ אל הצדיק וסיפר לו על המציאה שמצא. "מה עלי לעשות בכסף?" שאל. ענה לו הרב: "הקב"ה שלח לך מציאה כשרה מן השמים כפי שבקשת. הוא החזיר לך את החוב. קנה מיד סוס והכן לך את כל צרכי חג הפסח בשמחה. האיכר שהיה אצלך – לא היה כלל איכר, אלא שליח מן השמים, שהביא לך את הישועה!". המעשה התפרסם בכל העיר – בזכות ביטחונו הגדול בה', זכה נפתלי העגלון לגילוי אליהו הנביא, שהביא לו את הישועה. לאחר שנים רבות, נפטר הצדיק רבי לוי יצחק. תלמידיו הקדושים החליטו לאחר פטירת רבם לפתוח את המרתף הקדוש ולגלות את סודו. הם קוּוּ למצוא בו כתבי יד עם חידושי התורה מופלאים מרבם הקדוש. אך להפתעתם מצאו מרתף ריק מספרים ורק כובע פרווה גדול תלוי על הקיר ולידו מעיל פרווה ומכנסי איכר עבים, ועל הרצפה מנורת נפט, זוג מגפיים גדולים ותרמיל עור. כשהתפרסם הדבר, התרגשו על כך בכל העיר. עתה נודע הסוד! ה"איכר הפלאי" לא היה אלא רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א.

<p>הרב אטון שבתי בן אסתריא זצ"ל משה בן עליה ז"ל ליליאן בת רבקה ע"ה אביבה בת איירין ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חיה בת אילנה ע"ה אלברט ציון בן נעמה ז"ל יהודה בן רחל ז"ל אינס בת מאירה ע"ה כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שבתאי בן ורדה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רחל ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל חיים בן רבקה ז"ל משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל בייה כלימה בת רות</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p> 	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה זבולון בן מרים ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל</p>	<p>הרב מרדכי צמח בן מזל זצ"ל הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה יצחק בן חביבה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנינה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל נעמה בת גורג'יה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל</p>
--	--	---	--	--